

בתי המשפט

בשא 023463/05		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
בשא 25618/05			
בתיק עיקרי: הפ 001255/05			
21/12/2005	תאריך:	כב' השופט דר' עודד מוזריק	בפני:

בעניין:

מוצ'ניק שמעון

מבקש

ע"י ב"כ עו"ד גלוסר עינת

נגד

1. היי-טק קומפניון

2. פלדמן גרגורי

3. ARMONT OVERSEAS LTD

4. קרוש אריה

5. קרוש יונה

6. גלפר ודים

7. קרוש טכנולוגיות בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד רימר פז ועו"ד יובל פלדה משיב

החלטה

ביום 8.11.05 הגיש שמעון מוצ'ניק (להלן: "המבקש" או "מוצ'ניק") המרצת פתיחה נגד המשיבים. בד בבד עם זה הוגשה, מצדו, הבקשה דן למתן צו מניעה זמני בן שבעה רכיבים שתכליתו למנוע שינויי נסיבות העלולים לסכל את תכלית ההליך העיקרי. הצווים שהתבקשו הם:

- (א) מניעת ביצוע החלטה לדילול החזקות של בעלי מניות בחברה שהתקבלה באסיפה כללית ביום 24.7.05;
- (ב) מניעת פעילות החברות בחשבונות בבנק איגוד, או, לחילופין, צירופו של המבקש כבעל זכות חתימה בחשבונות הללו;
- (ג) מניעת השתתפות ארמונט באסיפות כלליות של בעלי המניות בחברות;
- (ד) מניעת החברות מקבלת שירות משפטי מידי עו"ד פז רימר;
- (ה) מתן זכות עיון למבקש במסמכי החברה, מסמכי פתיחת חשבון בבנק איגוד, במסמכי החשבון ובמסמכי הנהלת החשבונות של החברה
- (ו) מתן זכות עיון, כאמור בפסקה הקודמת, גם במסמכי חברת הבנק ובחשבון המתנהל על שמה בבנק איגוד;
- (ז) מתן זכות עיון במסמכי העברת מניות בחברה לרבות הודעות לרשם החברות, שטרי העברת מניות ופרוטוקולים של הדירקטוריון ושל אסיפת בעלי המניות בעניין זה.

ביום 11.11.05 ניתן מידי, במעמד באת כוח המבקש בלבד, צו מניעה המקנה סעד ארעי, עד למתן החלטה בבקשה דן, ביחס לשניים מבין שבעת המרכיבים (המרכיב הראשון והמרכיב השלישי) שנמנו לעיל. נקבע מועד לדיון במעמד הצדדים (20.11.05) ונדרשה תגובת המשיבים בכתב (עד 16.11.05). במסגרת הסעד הארעי לא נדרש המבקש להפקדת ערובה כספית ממשית (פרט להתחייבות לנשיאה בהוצאות המשיבים). הדיון במעמד הצדדים קוים לבסוף בימים 27.11.05 ו- 28.11.05 שכן המשיבים נצרכו לזמן ארוך יותר להגשת תגובה בכתב (21.11.05).

ההליך העיקרי מעורר שאלות של עובדה ומשפט הסובבות את מערכת היחסים שבין בעלי מניות ואמצעי שליטה (ניהול, דירקטוריון) בחברה מסוימת שהמבקש נמנה עם בעלי המניות בה. מכך נגזר כי המבקש סעדי מניעה למשך בירור התובענה צריך להראות כי בידו עילה תביעה בת ממש בהקשר לסוגיות האמורות. קיומה של עילת תביעה הוא תנאי ראשון ובסיסי לשם הענקת סעד זמני אולם לבד מכך עלי להשתכנע שהענקת הסעד תקיים יחס הולם בין נזק אפשרי לתובע ממניעת הסעד לבין נזק אפשרי לנתבע ממתן הסעד. ועוד אפשר שטעמים של סדרי דין עשויים לשמוט את הקרקע מתחת לפני הושטת סעד זמני למבקש.

החלטתי תצא מהצבעה על עיקרי הנסיבות והטענות, תמשיך בבחינת ממשותה של עילת התביעה ותסיים בשאלות הדיוניות.

עיקר הנסיבות

בשנת 1996 ייסדו המבקש והמשיבים 4-6 : אריה קרוש ; יונה קרוש ; ודים גלפר (להלן בהתאמה : "קרוש", "יונה", "גלפר") חברה בשם ויבטק הנדסה בע"מ שהתאגדה על מנת לפתח ולייצר אמצעים טכניים מסוימים פרי רעיונותיו ואמצאתו של יונה. בשנת 1999 נזקקה ויבטק לצירוף משקיע . המשיב השני, גרגורי פלדמן (להלן : "פלדמן") השקיע בויבטק סכום כסף כנגד 50% מהון החברה. מטעמים שונים החליטו בעלי המניות של ויבטק (להלן : "המייסדים") לייסד (אפריל 1999) חברה נוספת, היא המשיבה הראשונה, קומפניון גרופ היי טק בע"מ (לעיל ולהלן : "קומפניון" או "החברה") ולהמחות לה את כל הזכויות של ויבטק.

עם ההקמה היה מבנה האחזקות של קומפניון כדלקמן : פלדמן – 50% ; מוצ'ניק, קרוש, יונה וגלפר – 12.5% כל אחד. קרוש, מוצ'ניק, גלפר ופלדמן נקבעו כמנהלי החברה. בתקנון החברה נקבעה הוראה, חלף הוראת סעיף 90 של התקנון המצוי, כי החלטות מסוימות של מועצת המנהלים יתקבלו פה אחד. בכלל זה החלטות בעניין הקצאת מניות, הגדלת הון, שינוי בהרכב ההון של החברה, שינוי תקנון החברה בעניינים הנוגעים לדרישת הרוב המיוחד של סעיף זה, שינוי במספר הדירקטורים ובאופן מנויים, השקעות, הלוואות וביטחונות שיידרשו לניהול עסקי החברה ושיש להם השלכה על חיוב בעלי המניות, שינוי מורשי חתימה, הקמת חברות בת, שותפויות או מיזוג ועוד. תקנות אחרות הגבילו את הזכות להעביר מניות בחברה.

לשם כך נדרש אישור מועצת המנהלים ואישור האסיפה הכללית ברוב של 75%. כן נדרש אישור מועצת המנהלים לשעבוד או משכון מניות. לשם ניהולה של קומפניון נפתחו חשבונות בבנק לאומי לישראל ונקבעו מורשי החתימה (פלדמן, מוצ'ניק, קרוש וגלפר) והיקף סמכותם.

ביולי 2000 ייסדו בעלי המניות של קומפניון, חברת בת בשם קרוש טכנולוגיות בע"מ (לעיל ולהלן: "קרוש טכנולוגיות" או "חברת הבת". ביחד עם קומפניון: "החברות"). קומפניון החזיקה ב- 100% מהונה של קרוש טכנולוגיות ומנהליה הנ"ל נקבעו כדירקטורים בחברת הבת. קרוש טכנולוגיות ניהלה את עסקיה באמצעות חשבונות בבנק הפועלים. מורשי החתימה של הם אותם ארבעה מנהלים שנמנו לעיל והיקף סמכותם נקבע מעת לעת באסיפה הכללית.

ההתפתחויות שחלו ביחס לחברות הללו יתוארו להלן מזווית ההתייחסות של המבקש מחד ושל המשיבים מאידך.

המבקש טוען כי הוא ביקש וקיבל מקומפניון הרשאה לייצג אותה ברוסיה (באמצעות חברה שהקים בשם הידרולה). לכן מיקד את מירב מאמציו בהקמת מערך שיווק ברוסיה באמצעות חברה שהוא מחזיק במניותיה. בשנת 2003 ביקש פלדמן לרכוש את מניותיו (ומניות יתר הבעלים) בקומפניון. בקשר לכך נערכו מספר הסכמים אלא שמוצ'ניק גורס כי פלדמן הפר אותם. הוא סירב למכור לפלדמן את מניותיו כנגד תמורה המכונה בפיו "נזיד עדשים". על כן, כך המבקש סבור, גמר פלדמן אומר לדחוק את רגליו מקומפניון ומקרוש.

משך שנתיים-שלוש נעשו פעולות מאחורי גבו של המבקש שהוא לא ידע עליהן דבר ורישומי רשם החברות לא שיקפו אותם. ביום 24.7.05 קוימה אסיפה כללית מיוחדת של בעלי המניות של קומפניון. באסיפה זו התבררו למבקש פרטים אלה:

· חברה בשם Armont Overseas Ltd. (להלן: "ארמונט"), בשליטת ארקדי גידאמק רכשה מניות מפלדמן, קרוש, יונה וגלפר ומחזיקה ב- 51% מהון המניות של קומפניון.

· ביוני 2003 העמידה ארמונט הלוואת בעלים בסך \$1,866,000 לקומפניון. סיבת ההלוואה לא נודעה ולא ברור למבקש מה עשתה החברה בסכומי עתק אלה.

· פעילות קומפניון מתנהלת בחשבון בבנק איגוד שבו מבוצעות פעולות ללא ידיעתו וולא הרשאתו של המבקש ואין לו זכות לבקר את הפעולות הללו ולקבל מידע אודותיהן.

האסיפה נוהלה בידי עו"ד פז רימר (מיופה הכוח של פלדמן, ארמונט, קרוש ויונה שהפך לבא כוח החברה, בלי שמוציניק נתן הסכמתו לכך). הוא דווח כי במועד העברת כספי ההלוואה לקומפניון נקבעה הערכת שווי שלילית לחברה. לפיכך הציע לקבוע, באסיפה, את חלקו של כל אחד מבעלי המניות בחוב לארמונט. מוציניק נדרש להעמיד, בתוך 14 ימים, סך של \$233,000 וכן נדרשו גם בעלי המניות האחרים. הצעת ההחלטה קבעה כי אם לא יעמידו הבעלים את הנדרש מהם תומר חלק מהלוואת הבעלים (סכום של 1,000,000 ₪) להון מניות ובכך ידולל חלקם של מחזיקי המניות. בא כוחו של מוציניק התנגד להצעה האמורה בטענה כי העברת המניות לארמונט נוגדת את תקנון החברה (ראו לעיל) וכי לפי התקנון לא ניתן לבצע השקעות או להעמיד הלוואות לחברה אלא בהסכמה פה אחד של בעלי המניות. הסכמתו לכך לא נדרשה ולא נתנה. עו"ד רימר קבע, בשם הרוב המיוצג בידו, כי החלטה בהתאם להצעה התקבלה ברוב מוחלט.

למן האסיפה הכללית ועד אוקטובר שנה זו התנהלו חילופי מכתבים בין בא כוח המבקש לבין עו"ד רימר. תחילה עסקה התכתובת בטענותיו של מוציניק לאי החוקיות של ההחלטה שהתקבלה באסיפה ולהעדר חוקיות של המהלכים הכרוכים בארמונט שקדמו לה. אחר כך התאמץ המבקש לסכל את כוונתו של עו"ד רימר לכנס אסיפה כללית לשינוי תקנון החברה. לבסוף עשה המבקש מאמץ לקבל מידע על התנהלות החשבונות בבנק איגוד וכן ניסיון להסדיר את הסכסוך מחוץ לכותלי בית המשפט. הדבר לא צלח בידו. על כן הגיש את המרצת הפתיחה.

המשיבים טוענים כי תמונת הדברים המוצגת מפי המבקש אינה פורשת את מלוא היריעה העובדתית הרלוונטית. אלה עיקרי העובדות החסרות.

- קדם להקמת קומפניון נכרת בין המייסדים הסכם. הסכם זה לא צורף למסמכי הבקשה.
- הסכם המייסדים תוקן מספר פעמים. אחד התיקונים נערך ביום 8.11.01. במסגרת הסכם זה הצהיר המבקש שהוא אינו מעוניין להשתתף במימון פעילות החברות וכי הוא מעביר את מניותיו בנאמנות לעו"ד למפר ששימש אז כבא כוח החברה (עד שעו"ד רימר נטל את מקומו) כדי שיימכרו לקונים. הוסכם כי תמורת מניותיו יקבל המבקש סך \$100,000 והוא ישוחרר מכל אחריות לחובות החברות. המבקש הודיע, במסגרת ההסכם, כי הוא מפסיק לכהן כדירקטור בשתי החברות ומופסקת גם אחריותו האישית בגין פעולות החברות לפני כל גורם שהוא.
- מאז שהמבקש חדל לכהן כדירקטור בחברות הוא ניתק עצמו מכל קשר אליהן.
- ביום 2.6.03 נחתמו שני הסכמים. הסכם אחד הוא למכירת מניותיו של גלפר לפלדמן (מוציניק וקרוש חתמו כעדים). הסכם שני הוא להעברת מניותיו של מוצ'ניק לפלדמן (כנגד תמורה של \$100,000). קרוב לחודשיים לאחר חתימת ההסכם שלח מוצ'ניק מכתב לפלדמן שבו הודיע כי כיון שהתמורה לא נמסרה לו הוא חופשי, על פי ההסכם, להעביר את מניותיו לכל גורם שיחפוץ לרכוש אותן. אחר כך הודיע פלדמן כי הוא מסכים לביטול ההסכם.
- במהלך 2003 נקלעו החברות לקשיים כלכליים (יתרות החובה בבנקים הגיעו ל-1.85 מיליון ש"ח). כיון שהמשיבים ערבו לחברות בערבות אישית, התעורר צורך ממשי לגייס משקיע (פלדמן שעד אז השקיע כ-1½ מיליון דולר בחברות, סירב להזרים כספים נוספים). בנסיבות אלה קוימה ביום 31.7.03 ישיבת מועצת מנהלים של קרוש ובה, בהצבעה טלפונית, שונו זכויות החתימה בחברה.
- ביום 13.7.03 נחתם הסכם בין ארמונט לבין פלדמן, קומפניון וקרוש (להלן: "הסכם ארמונט") שבו הצהיר פלדמן שהוא מחזיק 75% ממניות קומפניון

(בכלל זה המניות שרכש כחודש לפני כן ממוציניק ומגלפר ^[11]) וכי הוא מוכר את אחזקותיו לארמונט בתמורה לכך שארמונט תסלק את חובות שתי החברות לבנקים ותשקיע בהן כמיליון דולר נוספים. הוסכם כי פלדמן יחזיק את מניות ארמונט בנאמנות ברשותו. במקביל נערך הסכם הצבעה בין פלדמן לארמונט הנוגע לחברות קומפניון וקרוש טכנולוגיות.

לקראת חתימת ההסכם ולאחריו הזרימה ארמונט כספים לחברות כדי להסדיר את חובן לבנקים. מוציניק, לעת הזאת הדיר עצמו מכל קשר ופעילות עם החברות ואף הופטר מערבותו האישית לחובותיהן.

ביום 24.9.03 קוימה אסיפה כללית יוצאת מן הכלל של קומפניון שבה השתתפו בעלי המניות או נציגיהם ובכללם מוציניק שהופיע בלְוִיית עורכת דינו. באסיפה ניתן דווח על פעולות העברת מניות (שבוצעו בין בעלי מניות מקרב המייסדים) ועל הלוואות בעלים שניתנו לשם הסדרת חובות החברה. בעלי המניות נדרשו להשיב אם ירצו להשתתף בהחזרי הלוואות שאם לא כן ידוללו. כיון שמוציניק ובאת כוחו עוררו טענות שונות לעניין חוקיות פעולות שנעשו בחברה ולעניין אי בהירות בהקשר לפעולות פיננסיות שונות (הלוואות בעלים, השקעות כספים) ניתנה למוציניק אורכה בת 30 ימים, לעיון בספרי החברה ובבנקים וכדי לקבל הסברים מקרוש על המתנהל בחברה. מוציניק נדרש להצביע על השקעות הבעלים שהוא ביצע בחברה.

ביום 30.10.03 קוימה אסיפה כללית מיוחדת נוספת של קומפניון. מוציניק לא השתתף באסיפה אך עורכת דין הופיעה בשמו. היא לא יכלה להצביע על השקעותיו של מוציניק בחברה ^[12] ומנגד נטען לפנייה כי נתנו הלוואות בעלים לחברה וכי יש להחזיר את הלוואות הללו, בקיזוז השקעות שביצע כל בעל מניות בחברה. פרט למוציניק, כך נאמר, הציגו כל בעלי המניות את השקעותיהם בחברה. עורכת הדין ביקשה לראות את דווחי השקעות הללו אך בקשתה סורבה. נמסר לה כי השקעות באות לכלל ביטוי במאזני החברה ובדו"חות המבוקרים שלה ^[13].

ביום 23.11.03 קוימה אסיפת בעלי מניות קומפניון. האסיפה נועדה לאחר שמוציניק לא עמד בדרישות שהוצגו לו באסיפות הקודמות היינו להצביע על השקעותיו בחברה ותכליתה הייתה לקבל החלטות על בסיס הנחת היעדר

השקעות מצד מוצ'ניק. הישיבה "פוצצה" לאחר שמוצ'ניק השמיע דברים בוטים כלפי קרוש.

משך כשנה וחצי מאז האסיפה שפוצצה לא נקט מוצ'ניק כל מהלך משפטי כדי לתבוע את זכויותיו. מנגד החברות המשיכו להתנהל תוך הזרמת כספים מצד ארמונט (סך 2 מיליון דולר ויותר); ארמונט ביטלה את נאמנות פלדמן על מניותיה בקומפניון והעבירה דו"ח על העברות הכספיים שביצעה לחשבון קומפניון ושנרשמו כהלוואת בעלים של פלדמן כדי שאלה ירשמו כהלוואת בעלים של ארמונט.

בהמשך נערכה האסיפה הכללית מיום 27.5.05 (ראו לעיל את תוכנה וההחלטות שהתקבלו בה).

עיקרי הטענות והמענות

שלושת ראשי הטענה של מוצ'ניק הם: (א) מניעת מידע רלוונטי; (ב) אי תקינות פעולות בחברות; (ג) העדר טעם לסתור או למנוע את מתן הסעד הזמני. אציג להלן את עיקרי שני ראשי הטענה הראשונים ואת המענה להם. אייחד פרק נפרד לטיעון השולל על הסף את האפשרות להענקת הסעדים המבוקשים.

מניעת מידע

מוצ'ניק טוען כי כבעל מניות בקומפניון כמנהל בחברה וכבעל זכות חתימה בחשבונותיה היה זכאי לקבלת מידע רלוונטי על הנעשה בחברה. עד ליום 24.7.05 לא הייתה לו כל מודעות לפעולות העברת המניות שבוצעו בחברה; לא העברת מניות לפלדמן, ולא העברת מניות לארמונט. הוא לא ידע מאומה אודות החזקת מניות ארמונט בנאמנות בידי פלדמן (ממילא גם לא על ביטול הנאמנות); לא ידע אודות "הלוואות בעלים" שארמונט העמידה לזכות החברה ולא ידע על העברת הפעילות הכספית של החברות לחשבונות בבנק איגוד. אכן באספה הכללית שנערכה ביום 24.9.03 נמסר דווח על כך ש"באחרונה היו מספר העברות מניות בחברה" ועל מצב האחזקות למועד הישיבה. אולם המבקש בדק, לאחר האסיפה את משמעות הדיווח ומצא כי גלפר מכחיש שמניותיו הועברו ורישומי רשם החברות אינם משקפים העברת מניות כלשהי. הוא הביע דעתו, באסיפה הכללית של 30.10.03 שפעולות העברת המניות אינן עולות בקנה אחד עם תקנון החברה והניח כי בשל כך נמנעה

החברה מביצוע הסכמי העברת המניות. מכל מקום על העברת המניות לארמונט ופעילותה בהקשר לחברות נודע למבקש רק באסיפה ביום 24.7.05 (יתר על כן. חשד התעורר אצל מוצ'ניק, בעקבות הדיווח באסיפה מיום 24.9.03 שמניות החברה הועברו לגורם חיצוני והוא ביקש, בכתב, מידע מאת פלדמן וקרוש. במכתבו נקב בפירוש בשמו של ארקדי גידמאק כמי שבמישרין או בעקיפין רכש מניות של החברה או שהתנהל עמו מו"מ לרכישתן. במענה לפנייה שנעשה בידי עו"ד פז רימר, נאמר, בהקשר לרכישות של צד ג בכלל וגידמאק בפרט, שהשאלות "אינן רלוונטיות, הן פרי הגיגי לבו [של מוצ'ניק] ואינן ראויות לתגובה".

אי תקינות פעולות בחברות

מוצ'ניק טוען כי העברת המניות לארמונט, פעולות ההשקעה או ההלוואה שנעשו מצדה של ארמונט והעברת הפעילות הכספית לחשבונות בבנק איגוד אינם מתיישבים עם תקנון החברה ועם החלטות שנתקבלו בה כדין.

לפי סעיף 4 לתקנון החברה חייבת העברת מניות בחברה לקבל אישור כפול; ראשית יש צורך באישור מועצת המנהלים (רוב רגיל) ושנית יש צורך באישור האסיפה כללית של בעלי המניות (רוב מיוחד של 75%). הסכם העברת המניות של פלדמן לארמונט לא אושר בישיבת מועצת המנהלים ולא הובא לאישור האסיפה הכללית (אין פרוטוקול המשקף אישורים אלה ורישומי רשם החברות אינם מראים העברת מניות זו). מכאן שהעברת המניות לארמונט אינה תקפה וזו אינה זכאית להשתתף באסיפות הכלליות של החברה.

לפי סעיף 15 לתקנון החברה נדרשת החלטה פה אחד במועצת המנהלים לעניין שינוי המורשים לחתום ולהתחייב בשם החברה ובענייני השקעות הלוואות וביטחונות שיידרשו לניהול עסקי החברה ושיש בהן כדי לחייב את בעלי המניות. ההחלטות, אם היו כאלה, בעניין "הלוואת בעלים" שהעמידה ארמונט לחברה, נתקבלו ללא ידיעתו של מוצ'ניק וממילא גם בלי הסכמתו. מוצ'ניק הוא דירקטור בחברה ולפיכך נדרשה הסכמתו למהלכי הלוואה האמורים. המשיבים אמנם גורסים כי מוצ'ניק איבד את מעמדו כדירקטור על פי הסכם שנחתם בינו לבין שאר המייסדים ב- 8.11.01. אולם ההסכם הזה לא מומש בשל הפרות שונות. הא ראיה שרישומי רשם

החברות מראים כי מוצ'ניק הוא דירקטור בחברה עד עצם הימים האלה והחברות התייחסו אליו ככזה^[4].

מוצ'ניק נכלל בין מורשי החתימה של החברות. המשיבים, במסגרת תגובתם לבקשה למתן סעד זמני, הציגו, לראשונה, פרוטוקול ישיבה של מועצת המנהלים של קרוש מיום 31.7.03 שבה, בדרך של "סבב טלפונים" נשללו זכויות החתימה של מוצ'ניק וגלפר. מוצ'ניק טוען כי "ישיבה" כזאת לא התקיימה מעולם וכי הפרוטוקול מפוקפק ומעורר חשד. הא ראיה שביטול זכויות החתימה מכוח "ישיבה" זו לא נזכר באף אחד מפרטי העימות המתמשך שבין מוצ'ניק למשיבים (אין לו זכר בפרוטוקולים השונים, ברישומי חרשם החברות והטענה לשינוי זכויות החתימה נדחתה בידי בנק לאומי באומרו שאינה מתיישבת את דרכי שינוי הזכויות הקבועות בתקנון החברה). מכאן שגם הפעילות הכספית שהתנהלה בחשבוננו 7 בת בנק איגוד "מאחורי גבו, של המבקש, אינה מתיישבת עם תקנון החברות ועם זכויות החתימה המוגדרים בהחלטות החברות.

למוצ'ניק גם טענות כבדות כנגד עצם ההחלטה לקבל "הלוואת בעלים" מארמונט וכנגד ההשלכות הנובעות מכך על בעלי המניות. אין הסבר למהות הצורך בהלוואה, אין הוכחות להעמדתה (מוצ'ניק תבע כל העת לאפשר לו לעיין במסמכי החברות, בהנהלת החשבונות ובמסמכי חשבונות הבנקים כדי לבחון את מהלכי ההלוואה האמורה. הדבר לא ניתן לו. המשיבים טוענים כי העמידו לרשותו מאזנים ודו"חות מבוקרים אולם המציאות היא שלא הועמדו הדוחות הכספיים לתקופה הרלוונטית, פרט ל"מאזן בוחן" מסוים שאין לדעת מי ערך אותו) ואין כל ידיעה מה נעשה בכסף. קיימת אפשרות שלאחר העברת המניות לארמונט נמשכו כספי ההלוואה והוחזרו לבעלים. כעת נדרשים בעלי המניות לפרוע את ההלוואה באופן יחסי להחזקות שבידם. ההחלטה שהתקבלה ביולי 2005 אומרת שבעל מניות שלא יעמיד את חלקו בפירעון ההלוואה ידולל. מערך ההחלטות והפעולות הללו נעדר כל תוקף.

לבסוף טוען מוצ'ניק נגד ה"השתלטות" של עו"ד פז רימר על ייצוג החברות ומתן שירותים משפטיים להן. אין לכך בסיס בהחלטות מועצת המנהלים של החברות ופעילותו של עו"ד רימר נגועה בניגוד אינטרסים מפני שהוא בא כוחה של ארמונט וממילא אינו יכול לייצג את האינטרסים שלה בחברות ובו זמנית לשרת נאמנה את בעלי המניות המצויים עם ארמונט בעימות.

אלה עיקרי טענות התגובה של המשיבים.

העברת המניות לארמונט נעשתה כדין – ביום 2.6.03 נחתם הסכם בין פלדמן למוצי'ניק להעברת מניות קומפניון של האחרון לידי הראשון. מאוחר יותר, ביום 23.7.03 חזר בו המבקש מן ההסכם ועו"ד רימר הודיע במכתב לבאת כוח המבקש (באוגוסט 2003) כי פלדמן מסכים לביטול ההסכם. אולם המשיבים טוענים כי בעת חתימת הסכם העברת המניות מפלדמן לארמונט (13.7.03) טרם נמסרה הודעת הביטול מפי מוצ'ניק. לפיכך יכול היה פלדמן להציג לנגד ארמונט מצג, הנכלל בהסכם, כי הוא מחזיק ב- 75% מהונה של קומפניון על בסיס החזקתו ההיסטורית ועל בסיס הסכמי רכישה מגלפר ומוצי'ניק. ממילא ברור שארמונט רכשה את המניות בתום לב על בסיס המצג שהציג פלדמן (ששיקף את המציאות ליום חתימת הסכם ארמונט).

העברת המניות בהסכם ארמונט הייתה אם כן כדין ובהתאמה לתקנון החברה שכן כל בעלי המניות (לפי המציאות ששררה בעת חתימת ההסכם) והמנהלים הסכימו להעברת המניות לארמונט, בין כצדדים להסכם ובין בהסכמה חיצונית להסכם.

זכות לדילול המניות - החלטה לדילול מניותיו של מוצ'ניק התקבלה כדין באסיפה הכללית של בעלי המניות מיום 24.9.03. מוצ'ניק הודיע כבר בנובמבר 2001 שהוא חדל מלשמש כדירקטור ומנהל בחברה. הוא גם הסכים שאם יהיה לחברה צורך בהשקעה כספית, לא תיעשה השקעה מצדו וכנגד זה ידוללו מניותיו. לכן ההחלטות שהתקבלו לאחר מכן הן על דעת כל המנהלים ומכוח הסכמתו של מוצ'ניק לדילול.

עיון במסמכי החברה – המשיבים סבורים כי למוצי'ניק מוקנית זכות לעיון במסמכי החברה בהיקף הנתון לבעל מניות (סעיף 184-185 לחוק החברות). הם הניחו בידו אפשרות לעיין בכל המסמכים הכלולים בזכות זו.

זכויות חתימה בחשבונות בנק איגוד - לא זו בלבד שלמבקש אין זכות קנויה לשמש כבעל זכות חתימה בחשבון שבו הושקעו מיליוני שקלים בידי בעלי מניות אחרים בלי שהייתה כל השקעה מצד המבקש, אלא אף גם זו שאין לבית המשפט סמכות להורות על הדבר ואין מקום להתערב בשלטון הרוב של החברה.

העלמת מידע מן המבקש – התשובה לטענה כי הסכם ארמונט הועלם מידיעת המבקש נעוצה בחובת בעל מניה שהוא נאמן לדיוח על כך לחברה. בהקשר זה הוצג כתב נאמנות (מיום 14.9.03) שנשלח מעם פלדמן לארמונט. כן הוצגו הודעת ארמונט לפלדמן בדבר ביטול הנאמנות והודעה שנשלחה על כך לרשם החברות. המשיבים רואים בכך עמידה מספקת בחובת הדיווח, כדי כך ש"נעלה מספק שיחסי הנאמנות שבין [ארמונט לפלדמן] נעשו באופן גלוי כלפי כולי עלמא".

דיון

תכליתה של המרצת הפתיחה היא לגרום לביטול המהלכים שנעשו בחברות שמכוחם נחשף המבקש לסכנת דילול מניותיו, אם לא יפרע את חלקו היחסי בחוב של החברה לארמונט. בהקשר זה ייתכנו שלוש אפשרויות. האפשרות האחת היא שארמונט הייתה, באורח תקין לחלוטין, לבעלת רוב המניות של החברה והיא אף הלוותה לחברה הלוואת עתק, על פי צורכי החברה. בנסיבות אלה אין להמרצת הפתיחה על מה שתסמוך ובוודאי שאין בסיס להענקת סעד זמני. האפשרות השנייה היא שנפלו פגמים במהלכים שמכוחם הייתה ארמונט לבעלת מניות בחברה ועם זה ארמונט נחלצה לחילוץ החברה מסכנת קריסה על דרך של מתן הלוואת בעלים לסילוק חובות לוחצים של החברה. בנסיבות כאלה ייתכן שהמרצת הפתיחה עשויה להשיג את תכליתה אך ספק רב אם יש מקום למתן סעד זמני שכן החוב שנוצר כלפי ארמונט הוא "אמיתי" ועל המבקש לשאת, לפי חלקו היחסי, בחוב הזה. אם לא תאמר כן יימצא המבקש מתעשר שלא כדין על חשבונה של ארמונט. האפשרות השלישית היא שהעברת המניות לארמונט לקתה בפגמים שונים וכי התהליך הפגום לא נועד אלא לכסות על ערוות דבר חמור עוד יותר; על תהליך השתלטות של ארמונט על החברות (ועל הונם של בעלי המניות או לפחות חלקם) בלי לשם תמורה נאותה ותוך יצירת מהלכי רמייה והסוואה (כגון ש"הלוואת הבעלים" כלל לא נתנה לחברה ואם נתנה, נתנה ללא צורך ובלי שנודע על מהות השימוש בכספי ההלוואה ובכלל זה האפשרות ל"תנועה סיבובית" של כספי ההלוואה בחזרה אל המלווה).

בנסיבות האפשרות השלישית מן הראוי להעניק סעד זמני שתכליתו "להקפיא מצב" ולמנוע נזקים מצטברים ומתגברים לתובע.

עיון בטענות הצדדים ובמסמכים השונים המצורפים הביאני לכלל מסקנה בידו של המבקש להוכיח את טענתו שתהליך העברת המניות לארמונט לקה בפגמים; היינו התהליך אינו עולה בקנה אחד עם תקנון החברה. אי ההתאמה יורדת לשורש תוקפן של הפעולות ועשויה לגרום לביטולן. לבד מאי ההתאמה האמורה ביד המבקש להוכיח – כפי שהדברים נראים לעת הזאת, ברמת הסתברות לא מבוטלת- שעל ה"השקעות" של ארמונט בחברה מכסה לוט ערפל כבד לעניין עצם קיומן ותכליתן ולעניין החשש שלא נועדו אלא לעושק בעלי מניות המיעוט בחברה.

למסקנה האמורה הגעתי לאחר שהתבררו לכאורה שלושה אלה:

- א. מוצ'ניק נותר מנהל ודירקטור בקומפניון לכל הפחות עד להעברת המניות לארמונט (אם יבוטלו מהלכי העברת המניות וההחלטות שהתקבלו בחברה מכוח מעמדה של ארמונט בה, כי אז יהיה תוקף, עד עצם היום הזה, לסטאטוס של מוצ'ניק כמנהל ודירקטור בחברה). אמנם ביום 8.11.01 נערך הסכם שבמסגרתו הודיעו מוצ'ניק וגלפר על כך שהם חדלים מלשמש כמנהלים ודירקטורים בחברה, אולם הסכם זה קובע תנאים שונים להתממשות ההודעה ותנאים אלה לא התמלאו. הא ראייה שהחברה המשיכה לראות בשני אלה מנהלים ודירקטורים ושיתפה אותם בהחלטות מועצת המנהלים [ראו למשל, את החלטת קרוש טכנולוגיות מיום 31.7.03 (אותה ישיבה של מועצת המנהלים שנערכה ב"סבב טלפוני" ואשר מוצ'ניק מכחיש את קיומה וכן ראו את הצהרות קומפניון, קרוש טכנולוגיות ופלדמן בהסכם ארמונט) וכך גם מעידים לכאורה רישומי רשם החברות (ובכללם רישומים עדכניים משנת 2005).
- ב. העברת המניות מפלדמן לארמונט נעשתה בניגוד לתקנון החברה. לפי סעיף 4 לתקנון החברה חייבת העברת מניות בחברה לקבל אישור כפול; ראשית יש צורך באישור מועצת המנהלים (רוב רגיל) ושנית יש צורך באישור האסיפה

כללית של בעלי המניות (רוב מיוחד של 75%). הסכם העברת המניות של פלדמן לארמונט לא אושר בישיבת מועצת המנהלים ולא הובא לאישור האסיפה הכללית. אמנם בהסכם ארמונט כלולה פסקה האומרת כי במעמד חתימת ההסכם יחתמו הצדדים על פרטיכל על פי מנהלי קומפניון הנוכחיים מפסיקים פעולתם אולם בין שפרוטוקול כזה נערך ובין שלא נערך, אין לו כל תוקף לפי שמוצי'ניק איננו צד להסכם והוא לא הוזמן לישיבת מועצת המנהלים לשם חתימה על "פרוטוקול" כאמור. ממילא לא קדמה להסכם החלטה כדין של מועצת המנהלים. הוא הדין ביחס לקיום הדרישה של אישור בעלי המניות ברוב מיוחד. לא כונסה אסיפת בעלי המניות לשם אישור הסכם ארמונט והסכם זה לא הוצג בשום אסיפה כזאת. יתר על כן פלדמן הציג עצמו, בהסכם ארמונט, כמי שמחזיק ב-75% מהון המניות של החברה. הדבר מבוסס, בין היתר, על רכישת מניותיו של מוצ'ניק (בהסכם מיום 2.6.03). הצגה זו מציבה סימני שאלה כבדים. פלדמן ידע היטב כי הוא מחזיק בהסכם לרכישת המניות של מוצ'ניק המותנה בתנאים שונים שלא מולאו עד לחתימת הסכם ארמונט. לכן מדובר, לכאורה, במצג לא נכון שהוצג לרוכשים (אולי זה הטעם לכך שפלדמן איננו חתום על תצהיר תגובה לבקשה דנן). לפלדמן לא היה כוח הצבעה שאפשר לו, בעצמו, להעביר את הסכם ארמונט באסיפת בעלי המניות (שלא קוימה).

ג. פעולות שונות של המשיבים מעוררות פקפוק רב:

1. הסכם ארמונט והשקעותיה בחברה הוסתרו מבעלי המניות (ראו פרוטוקול האסיפה הכללית מיום 24.9.03) ופניות ספציפיות בעניין זה נענו באורח ציני המשרת את מגמת הערפול וההסתרה (ראו מכתבו של עו"ד פז רימר מיום 19.10.03).
2. האם ארמונט חתמה על הסכם ארמונט? של מי החתימה המצויה על ההסכם ומה מקור סמכות החותם?
3. מצויה לפני פנייה יחידה של קומפניון אל רשם החברות, לאחר הסכם ארמונט, שעניינה ביטול הסכם הנאמנות להחזקת מניות ארמונט בידי פלדמן. הפניה (ערוכה בידי עו"ד רימר) היא מיום 3.1.05 ולפי תוכנה בוטלה נאמנותו של פלדמן ביום 31.12.04. מסמך ביטול הנאמנות עצמו הוא מיום 29.5.05 (!). רישומי רשם החברות, בעניין

חלוקת הון המניות של החברה אינם משקפים את קבלת הדווח
האמור.

4. אין תשתית עובדתית מספקת כדי להראות שאמנם ניתנה לחברה (או לחברות) "הלוואת בעלים" של ארמונט, תכליתה ומימוש התכלית.
5. ההחלטה לשלול את זכויות החתימה בקרוש טכנולוגיות מידי מוצ'ניק וגלפר נעשתה ב"סבב טלפונים" שאין תימוכין לקיומו (מלבד תצהיר קרוש) ולנוכח יתר סימני השאלה שנמנו לעיל מתעוררים ספקות של ממש בעניין ממשות ה"ישיבה הטלפונית".
6. הפרובלמאטיקה המתוארת חותרת מתחת לפני תקפות ההחלטה לפתוח חשבון בבנק איגוד ולנהל אותו באמצעות מורשי חתימה שהתמנו לאחר ההחלטה המפוקפקת בדבר שלילת זכויות החתימה של המבקש ושל גלפר.

סיכומה של נקודה זו הוא שבהיבט של ממשות עילת התביעה וסיכוייה הונחה לפני תשתית מספקת להניח עליה צו המקנה סעד זמני (בהיקפו של הסעד אדון להלן).

טענות נוספות נגד הסעד הזמני

המשיבים טוענים כי מן הראוי לדחות את הבקשה מטעמים של העדר ניקיון כפיים, אי גילו מלא ושיהוי כבד.

לא מצאתי בסיס לטענות הללו. אמנם המשיבים צירפו לתגובתם מסמכים שונים שלא צורפו לבקשה אולם בדיקתי העלתה שבמסמכים החסרים לכאורה אין פרטים, עובדות ונסיבות העשויות העשויים לשמוט את הקרקע מתחת לפני הבקשה. "מניעת מידע" חסרת ערך זו, מצד המבקש, בטילה בששים נוכח מסך האפלה שהמשיבים יצרו כלפיו.

אשר לשיהוי. עד אסיפת בעלי המניות מיום 24.7.05 שבה התקבלו החלטות הפוגעות בקניינו של המבקש, לא הייתה בידיו ידיעה על המהלכים שנעשו בחברה ואשר מכוחם נפגעו האינטרסים שלו ועלולה להתרחש פגיעה בקניינו. בסיום אותה אסיפה ביקש מוצ'ניק שלא ייעשו צעדים למימוש החלטות שהתקבלו כדי שתהיה בידו שהות לשקילת צעדים משפטיים. הוסכם שלא ייעשה דבר עד 15.9.05. בספטמבר – אוקטובר 2005 ניהלה באת כוח המבקש התכתבות עם בא כוח החברה בניסיון להצביע על הפגמים שנפלו בהחלטת החברה. המרצת הפתיחה הוגשה ביום 8.11.05. אינני רואה בנסיבות אלה משום שיהוי המעיד על כך שהמבקש "ישן על זכויותיו" או גילה דעתו, בשתיקה, שהוא מוותר על זכותו להשיג לפני בית המשפט על החלטות החברה שלטענתו עשקו אותו.

אפילו הייתי מוצא שבקשת המבקש לקתה בשיהוי מסוים, לא הייתי מונע את הסעד מידי, נוכח החשש הכבד המתעורר בדבר התנהלות גורמי החברה שתכליתה לפגוע בזכויות המיעוט ובקניינו.

הסעד הזמני

משבאתי לכאן וכבר גמרתי בדעתי שראוי שיינתן למבקש סעד ביניים אשר ימנע נזק מתמשך ומתגבר ויבטיח שלא יינקטו צעדים אשר ישימו לאל את האפשרות להשיג פסק דין תכליתי – עלי לקבוע את היקף הסעד. פשוט וברור בעיני שיש להעניק למבקש את מיני הסעד הבאים:

- א. מניעת ביצוע החלטה לדילול החזקות של בעלי מניות בחברה שהתקבלה באסיפה כללית ביום 24.7.05;
- ב. מתן זכות עיון למבקש במסמכי החברה, מסמכי פתיחת חשבון בבנק איגוד, במסמכי החשבון ובמסמכי הנהלת החשבונות של החברה;
- ג. מתן זכות עיון, כאמור בפסקה הקודמת, גם במסמכי חברת הבנק ובחשבון המתנהל על שמה בבנק איגוד;

D. מתן זכות עיון במסמכי העברת מניות בחברה לרבות הודעות לרשם החברות, שטרי העברת מניות ופרוטוקולים של הדירקטוריון ושל אסיפת בעלי המניות בעניין זה.

(הסעד ב-D מבוסס על הממצא לכאורה שהמבקש נותר דירקטור בחברות).

סוגיית הסעד הנותר היא בעייתית בעיני. צו מניעה כנגד פעילות החברות בחשבונות בנק איגוד תשבית את פעולת החברות כליל. הדבר אינו הגיוני ואינו מידתי. צירופו של המבקש כבעל זכות חתימה בחשבונות הללו הוא בגדר "צו עשה" שלא זו בלבד שהוא נדיר בגדרו של סעד זמני, אלא אף גם זו שהוא יוצר "יש מאין". אמנם סברתי היא שלכאורה זכויות החתימה של המבקש בחשבונות של קרוש טכנולוגיות בבנק לאומי ובבנק הפועלים בוטלו באורח לא תקין, אך בין זה לבין הקניית זכות חתימה בחשבון אחר קיים פער גדול. הקניית זכות חתימה כזאת צריכה להיעשות בהחלטה תקינה של החברה.

מניעת השתתפות ארמונט באסיפות כלליות של בעלי המניות בחברות הוא אמנם סעד מתבקש מן הדיון שערכתי לעיל ושמכוחו נראה לכאורה שנפלו פגמים יסודיים בדרכי רכישת המעמד של ארמונט בחברה. אלא, שגם לעניין זה כמדומה לי שהענקת הסעד תהיה גורפת מידי ותעמיד מכשולים קשים מאוד על התנהלות החברות.

דומה לי שהסעד שראיתי להקנותו על רכיביו המנויים לעיל יאפשר ראשית למנוע את דילול מניותיו של המבקש בחברה ושנית יקנה לו אפשרויות פיקוח ממשיות, כדירקטור, על התנהלות החברות.

גם הסעד של מניעת מתן שרות משפטי לחברות בידי עו"ד פז רימר נראה לי מידי מרחיק לכת. בכך אינני אומר שהמבקש לא הצביע על ניגוד אינטרסים מובנה שקבלת השרות המשפטי של עו"ד רימר יוצר וכן שהמבקש הצביע על כמה פעולות

מעוררות סימני שאלה של עוה"ד הזה. אולם, נחה דעתי שהסעד שנתתי יאפשר למבקש לראות לכך שלא תגרם פגיעה בקניינו ובכל אינטרס שיש לו בחברות גם אם נותן השירותים המשפטיים לחברות הללו מצוי בו זמנית בניגוד אינטרסים עם המבקש כבעל מניות מיעוט בחברות.

סיכומה של הנקודה הוא שאני מורה על מתן הסעד הזמני בן ארבעת הרכיבים המפורטים לעיל.

הפקדת ערובה והוצאות

בתשובה לבקשת הסעד הזמני ציינו המשיבים כי מתן הסעד הארעי במעמד צד אחד חייב הוראה בדבר הפקדת ערובה בהתאם להוראת סעיף 364[ב] לתקנות סדר הדין האזרחי. המשיבים מבקשים כמו כן, כי תינתן הוראה על הפקדת ערבות בהתאם להוראת סעיף 364 לתקנות האמורות, גם כדי להבטיח יכולת להיפרע מן המבקש בהקשר לנזקים שיגרמו למשיבים בתקופת "שלטונו" של הסעד הזמני.

אמנם לא חייבתי את המבקש בהפקדת עירבון שעה שנתתי בידו סעד ארעי במעמד צד אחד, אולם הדין מאפשר לבית המשפט לפטור מחובת הפקדת העירבון אם שוכנע כי בנסיבות העניין צודק לעשות כן.

אני סבור שבנסיבות העניין דנן, היתה הצדקה לפטור את המבקש מן העירבון. שכן, המבקש ביקש מידי שבעה מיני סעד במעמד צד אחד ונתתי בידו רק שניים מתוך השבעה. שני אלה שנתתי לפי מיטב הבנתי לא היה בהם כדי לגרום לשינוי נסיבות בחברות, להניח מקלות על דרך פעולתן וממילא גם לא ניתן היה לצפות כל נזק שיכול להיגרם למשיבים עד לדיון במעמד הצדדים שנועד להתקיים מספר ימים לאחר מתן הסעד (מועד הדיון נדחה לבקשת המשיבים) ואכן עד עצם הרגע הזה אינני רואה שלכל הפחות עד לדיון במעמד הצדדים נגרם נזק כלשהו למשיבים.

נוכח הערותי בגוף הדיון שלעיל בדבר ממשות עילת התביעה וסיכוייה, אינני רואה כל מקום לחייב את המבקש בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות המשיבים.

המשיבים 1, 2, 3, 4, 5 ו-7 ישאו ביחד ולחוד בהוצאות המבקש ושכ"ט עו"ד בבקשה זו בסכום כולל של 30,000 ש"ח.

ניתנה היום כ' בכסלו, תשס"ו (21 בדצמבר 2005) בהעדר הצדדים. המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

דר' עודד מודריק,

שופט

^[1] בכתב התשובה לבקשה זו ובתצהירו של קרוש לתמיכה בתשובה נאמר כי פלדמן הצהיר, בהסכם, על החזקת 51% לפחות ממניות קומפניון. עיון בתרגום לאנגלית של ההסכם מגלה שהצהרתו של פלדמן הייתה להחזקת 75% מהון המניות וכי הדבר מבוסס על החזקתו ההיסטורית בשיעור 50% ועל הסכמי הרכישה מיום 2.6.03 של מניות גלפר ומוציניק.

^[2] עורכת הדין עשתה מאמץ גדול לדחות את האסיפה ולו לימים ספורים, בטענה שמוציניק נאלץ לצאת את ישראל לרוסיה בדחיפות, אך היא העלתה חרס בידיה. בקשותיה לדחיית האסיפה כמו גם בקשות אחרות שהעלתה נדחו בכוח הרוב.

^[3] עורכת הדין טענה כי לא נמסרו למוציניק מאזנים ודו"חות לתקופה הרלוונטית.

^[4] ב-6.2.03 נכלל מוצ'ניק בין מינויי הדירקטורים הראשונים של קרוש טכנולוגיות. מסמכים שונים מעידים על היותו, בתקופה שלאחר ההסכם מנובמבר 2001, דירקטור גם בקומפניון.